

Sygn. akt II Ka 942/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Urszula Zwolak

Protokolant: st.sekr.sąd. Krystyna Duras

przy udziale oskarżyciela publicznego funkcjonariusza Urzędu Celnego Justyny Pokrywki

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 roku

sprawy **R. K.**

oskarżonej z art.86§4 kks w zw. z art. 86§1 kks w zb. z art. 63§7 kks w zw. z art. 63§2 kks w zb. z art. 54§3 kks w zw. z art. 54§1 kks w zw. z art. 7§1 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego Urząd Celnny w Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim

z dnia 14 października 2013 r. sygn. akt II W 1960/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną ;

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt II Ka 942/13

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Oskarżyciel publiczny – Urząd Celnny w Zamościu oskarżył **R. K.** o to, że:

w dniu 26 czerwca 2013 roku przekraczając granicę przez drogowe przejście graniczne w H., powiat (...), województwo (...), podróżując samochodem marki O. o nr rej. (...), wprowadziła na obszar celny Unii Europejskiej bez zgłoszenia do odprawy celnej, towar w postaci: 10 paczek papierosów marki (...), 10 paczek papierosów marki (...), 16 paczek papierosów marki (...), 10 paczek papierosów marki (...), 18 paczek papierosów marki (...), 2 paczki papierosów marki (...), 35 paczek papierosów marki (...) – łącznie 101 paczek, bez polskich znaków akcyzy o łącznej wartości celnej w kwocie 108,00 PLN, przez co naraził Budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w kwocie 62,00 PLN oraz naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 1417,00 PLN oraz należnego podatku VAT w kwocie 365,00 PLN

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 86 § 4 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 7 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s w zw. z art. 54 § 1 k.k.s w zw. z art. 7 § 1 k.k.s..

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim wyrokiem zaocznym z dnia 14 października 2013 roku, wydanym w sprawie IIW 1960/13 uznał oskarżoną **R. K.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 4 k.k.s. w zw. z art. 86 § 1 k.k.s. w zb. z art. 63 § 7 k.k.s. w zw. z art. 63 § 2 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7§ 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 63 § 7 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. skazała ją na karę 900 złotych grzywny;

na podstawie art. 49 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 4 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek przedmiotów w postaci: 10 paczek papierosów marki (...), 10 paczek papierosów marki (...), 16 paczek papierosów marki (...), 10 paczek papierosów marki (...), 18 paczek papierosów marki (...), 2 paczek papierosów marki (...), 35 paczek papierosów marki (...), zarządzając ich zniszczenie;

na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 627 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 220 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację w tej sprawie wywiódł oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w Zamościu i na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny na niekorzyść oskarżonej. Powołując się na art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. skarżący wyrokowi zarzucił:

rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu, w sytuacji, gdy całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu, sposób działania sprawcy, jego pobudki i motywy działania, a zwłaszcza wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej, uzasadniają potrzebę wymierzenia oskarżonej kary grzywny, mogącej spełnić wymogi prewencji ogólnej i szczególnej.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący na podstawie art. 437 k.p.k., wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej R. K. kary grzywny określonej kwotowo w wysokości 2250,00 zł.

Uzasadnienie prawne:

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, bowiem jej zarzut jest chybiony, zaś wniosek apelacyjny oparto na błędnych przesłankach i nie znajduje on uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym ocenionym całościowo.

Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, jak też ustalenia te podziela skarżący, czego dowodem jest treść uzasadnienia apelacji oraz fakt, że apelacja jest zwrócona jedynie przeciwko wymiarowi kary. Wbrew twierdzeniom skarżącego również wymiar kary orzeczony wobec oskarżonej nie budzi wątpliwości, gdyż jest adekwatny do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wymiar kary orzeczony w stosunku do oskarżonej uwzględnia dyrektywy sądowego wymiaru kary ujęte w treści art. 12 § 1 i 2 k.k.s. oraz spełnia przesłanki art. 13 § 1 k.k.s. w zakresie prewencji indywidualnej. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił motywy jakimi się kierował wymierzając oskarżonej grzywnę w wysokości 900 złotych. Sąd ten wziął bowiem pod uwagę możliwości zarobkowe oskarżonej, jej stan rodzinny i dochody (oskarżona jest bezrobotną, ma na utrzymaniu nastoletnią córkę, nie posiada majątku, a jej dochody to 350 złotych miesięcznie). Powyższe okoliczności łagodzące oraz przyznanie się oskarżonej do winy powodują, że wymierzona grzywna jest adekwatna do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu i w żadnym wypadku nie może być uznana za karę rażąco łagodną.

O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 9 maja 2012 r., IIAKa 111/12, opubl. LEX nr 1165157).

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu analizy okoliczności ustalonych w sprawie, mających wpływ na wymiar kary, kategorię stwierdza, że kara wymierzona oskarżonej zaskarżonym wyrokiem, w rozumieniu powyższego judykatu, nie może być uznana za karę łagodną. Tym bardziej, że na ocenę surowości czy łagodności kary wpływa analiza wszelkich elementów tejże kary, a więc również oprócz kary zasadniczej również ciężar orzeczonych środków karnych. W tym przypadku poza orzeczoną karą grzywny wobec oskarżonej orzeczono przepadek wszystkich papierosów o wartości rynkowej 110,87 zł. Sąd Okręgowy nie stwierdza więc podstaw do zmiany wyroku i uwzględnienia apelacji, tym bardziej, że apelacja oparta została na założeniach błędnych lub nie uwzględniających dyrektyw wymiaru kary.

W uzasadnieniu apelacji, skarżący podnosi, że skoro oskarżona ma niski dochód, a jednocześnie ten dochód angażuje w zakup papierosów na Ukrainie to winna być za to surowo ukarana, przy czym autor apelacji popełnił błąd matematyczny, gdyż ustalił, że oskarżona kupując 101 paczek papierosów po średniej cenie 2,75 zł zaangażowała w ten zakup 2800 złotych, gdy tymczasem pomnożenie 101 paczek po 2,75 zł daje wynik: 277,75 złote. Jeżeli te obliczenia stały się podstawą faktyczną apelacji, to apelacja jest z gruntu chybiona. Ponadto skarżący podniósł w apelacji, że oskarżona wielokrotnie przekraczała granicę polsko-ukraińską. Tymczasem w aktach sprawy na karcie 19 akt umieszczono kserokopię paszportu oskarżonej i z dokumentu tego nie wynika wielokrotność przekroczeń granicy, zaś na karcie 25 akt widnieje zapis, iż oskarżona po raz pierwszy została umieszczona na liście osób, które dopuściły się wykroczeń celnych. W aktach sprawy brak jest dowodów popierających podnoszone przez skarżącego fakty, a tak jak wyrok winien opierać się na dowodach zgromadzonych w sprawie, tak też środki zaskarżenia winny te dowody uwzględniać. Do apelacji nie dołączono żadnych nowych dokumentów podważających wiarygodność dowodów zgromadzonych w sprawie lub też te dowody uzupełniających.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał apelację oskarżyciela publicznego za oczywiście bezzasadną.

Analiza akt sprawy w przyzmacie treści art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. (w związku z art. 113 § 1 k.k.s., przy braku odmiennych uregulowań w tym zakresie w rozdziale 18 k.k.s.) nie daje podstaw do jakichkolwiek korekt odwoławczych w zaskarżonym orzeczeniu, bowiem Sąd Okręgowy nie stwierdził zaistnienia bezwzględnych powodów odwoławczych czy też rażącej niesprawiedliwości orzeczenia.

Wydatkami postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy obciążył Skarb Państwa na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., wobec nieuwzględnienia apelacji złożonej wyłącznie przez oskarżyciela publicznego.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.